

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/24/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5623010022
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marcela Malatká
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5623010022.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marcely Malatkej a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a JUDr. Štefana Tomáša, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 29. mája 2024 odvolanie obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 21T/5/2023 zo dňa 20.10.2023 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom, sp. zn. 21T/5/2023 zo dňa 20.10.2023 uznal obžalovaného A. B., nar. XX.X.XXXX v C. D., trvale bytom X. XXXX XXXX/XXX, C. D., vinným z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zák. a z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

dňa 21.8.2022 v čase okolo 18:30 hod. búchal na vchodové dvere bytu č. XX na ulici E. XXXX/XX F. C. D., kedy prišla ku vchodovým dverám G. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom ulica E. XXXX/XX, C. D., tieto odomkla a chytila kľučku dvier, obžalovaný A. B. následne prudko buchol do dvier, G. B., nar. XXXX, odhodilo k stene a obžalovaný neoprávnene vošiel dnu do chodby bytu, pričom vytrhol dvere vedúce do kúpeľne a hodil ich na vlastníčku bytu G. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom ulica E. XXXX/XX, C. D., ktorá v tom čase prišla do chodby v byte a povedala mu, aby vypadol z jej bytu, a keď G. B., nar. XXXX, povedala, že ide volať políciu, obžalovaný z bytu ušiel a pri schádzaní dole schodmi zakričal „vy dve staré piče, ja vás zabijem“, čím u poškodenej G. B., nar. XXXX, a poškodenej G. B., nar. XXXX, vzbudil dôvodnú obavu o ich život a zdravie.

Za spáchanie tejto trestnej činnosti obžalovanému A. B. uložil podľa § 194 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 37 písm. h), m) Tr. zák., § 38 ods. 2, 4 Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky a 5 (päť) mesiacov. Za splnenia zákonných podmienok podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní, podal odvolanie obžalovaný A. B., a to proti výroku o vine a proti výroku o treste. Obžalovaný zhlásené odvolanie zdôvodnil prostredníctvom obhajcu elektronickým podaním so zaručeným elektronickým podpisom zo dňa 29.11.2023, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 29.11.2023, a to s poukazom na nasledovné:

Súd svoje rozhodnutie, ktorým ho uznal za vinného odôvodňuje vykonaným dokazovaním a to predovšetkým výpoveďami pošk. G. B., nar. XXXX, a pošk. G. B., nar. XXXX, a taktiež výpoveďou jeho družky C. D. na hlavnom pojednávaní, ktoré ho usvedčujú zo spáchania žalovaných prečinov.

Ako obžalovaný popiera spáchanie žalovaných prečinov a na svoju obhajobu uvádza, že súd v danom prípade jednostranne vyhodnotil výpovede poškodených G. B. (r. XXXX) a G. B. (r. XXXX) a predovšetkým nevysporiadal sa s prvotnou výpoveďou C. D., ktorá vypovedala diametrálne odlišne v jeho prospech, pričom svoju výpoveď zmenila na hlavnom pojednávaní, čo sama odôvodnila tým, že sa s ním rozišla, a preto zmenila výpoveď v jeho neprospech. Je toho názoru, že súd sa nevysporiadal so zisteným skutkovým stavom a zmenenou výpoveďou sv. C. D.. Samotná pošk. B. (r. XXXX) na hlavnom pojednávaní tvrdila, že jej vnučka (C. D.) otvorila dvere do bytu, do ktorého cca max 1 meter vstúpil obžalovaný a keď s ním C. D. chcela odísť, došlo k hádke medzi C. D. a jej matkou. Nepopiera, že medzi nimi došlo k ostrej výmene názorov, k vulgárnym nadávkam z obidvoch strán, avšak jednoznačne popiera, že by sa B. (r. XXXX) a r. XXXX) vyhrážal zabitím. Svedkyňa poškodená G. B. (r. XXXX) svojou výpoveďou potvrdila, že on vstúpil do bytu po tom, čo mu dvere dobrovoľne otvorila C. D., a že do bytu vošiel len z toho dôvodu, že ho o to telefonicky žiadala C. D., ktorú matka G. B. (r. XXXX) nechcela pustiť s ním vonku. Taktiež výpoveďou svedkyne poškodenej G. B. (r. XXXX) z prípravného konania bolo preukázané, že ona nechcela pustiť dcéru vonku z bytu, na základe čoho mu C. D. žalovala, že matka ju nechce pustiť von. Potvrdila, že dvere na byte mu otvorila C. D. a došlo k vzájomnej hádke. Svedkyňa tvrdila, že on kričal, že majú C. pustiť von. Kategoricky popiera výpoveď tejto poškodenej v tom smere, že mal vytrhnúť dvere na kúpeľni a hodiť ich na pošk. G. B. (r. XXXX), pretože tak, ako to popisuje táto poškodená, dvere nie je možné vzhľadom na priestorové možnosti sňať z pántov a hodiť ich na poškodenú B. (r. XXXX). Svedkyňa C. D. na hlavnom pojednávaní zmenila svoju výpoveď a otvorene priznala, že túto výpoveď, ktorú učinila na hlavnom pojednávaní urobila z toho dôvodu, že sa s ním rozišla a svoju výpoveď z prípravného konania označila za nepravdivú, pričom v prvotných výpovediach kategoricky odmietala použitie vyhrážok zabitím z jeho strany voči poškodeným. Je tohto názoru, že nie je dôvod neveriť prvotným výpovediam svedkyne D., pretože táto svedkyňa potvrdila v prvotných výpovediach, že on nevstúpil do bytu násilím, ale potom ako mu dvere otvorila samotná svedkyňa, nepoužil vyhrážky voči poškodeným a k vytrhnutiu dverí z pántov na kúpeľni došlo pri vzájomnom naťahovaní sa poškodených so svedkyňou D.. Z celého dokazovania bolo preukázané, že medzi ním a poškodenými B. (r. XXXX, r. XXXX) došlo k ostrej verbálnej výmene aj nadávkam, ktoré iniciovali poškodené voči nemu, keď on dobrovoľne vstúpil do bytu a všemožne sa snažili zabrániť tomu, aby svedkyňa D. odišla s ním vonku, pretože B. (r. XXXX) bola zásadne proti tomu, aby jej dcéra svedkyňa D. pokračovala vo vzťahu s ním.

Vyhodnotiac jednotlivé výpovede, či už poškodených B., ako aj výpoveď z prípravného konania svedkyne D., jednoznačne vyplýva, že on do bytu vošiel bez akéhokoľvek násillia, dvere na byte mu otvorila C. D., na základe čoho vstúpil do bytu na chodbu, vo vzdialenosti cca 1 m od dverí s tým, že C. D. ho prosila, aby jej pomohol dostať sa z bytu od svojej matky. Dobrovoľný vstup je preukázaný jednak výpoveďami poškodených B. (r. XXXX, r. XXXX), pričom po ostrej verbálnej výmene názorov a nadávok, po výzve poškodenej B. (r. XXXX), že zavolá políciu, opustil byt a aj bytovku, pričom na adresu poškodených použil vulgárne výrazy. Takýto skutkový stav potvrdila v prvotnej výpovedi samotná svedkyňa D., ktorá však svoju výpoveď neskôr na hlavnom pojednávaní označila za nepravdivú. Súd sa však s touto otázkou náležitým spôsobom nevysporiadal.

Z takto vyhodnoteného dokazovania je toho názoru, že v danom prípade neboli vyprodukované dôkazy v tom smere, že by sa dopustil prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zák. a za takejto dôkaznej situácie nebolo preukázané, že neoprávnené vnikol do bytu iného a v takomto prípade ho súd mal spod obžaloby oslobodiť.

Čo sa týka prečinu nebezpečného vyhrážania súd mal vyhodnotiť ako pravdivú prvotnú výpoveď sv. C. D., ktorá nepotvrdila, že by použil výhražné slová zabitia na matku a starú matku. Táto svedkyňa potvrdila len vzájomné nadávky medzi ním a poškodenými. Tiež potvrdila skutočnosť, že keď poškodená B. (r. XXXX) povedala, že ide volať políciu, on radšej z bytu dobrovoľne odišiel, pretože nechcel mať nepríjemnosti s poškodenými, ktoré evidentne zaujato voči nemu svedčia najmä z toho dôvodu, aby dosiahli zánik jeho vzťahu s C. D.. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti navrhoval vypočuť susedov poškodených, a to na spôsob ich jednaní voči nemu, avšak súd tento jeho návrh zamietol s odôvodnením, že vykonanie tohto úkonu by bolo nadbytočné.

Z vyššie uvedených dôvodov predmetným odvolaním žiada, aby Krajský súd v Žiline zrušil rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 21T/5/2023 zo dňa 20.10.2023 vo výrokoch o vine a treste a vec vrátil I. stupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Prokurátor sa k odvolaniam obžalovaného A. B. vyjadril písomným podaním zo dňa 21.12.2023, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 28.12.2023, v ktorom poukázal na nasledovné. V označenej veci sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím Okresného súdu Liptovský Mikuláš,

sp. zn. 21T/5/2023 zo dňa 20.10.2023, ktoré považuje za zákonné. Vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný spáchal tento trestný čin v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, trest uložený súdom je spravodlivý a primeraný.

Verejné zasadnutie pred odvolacím krajským súdom o odvolaní obžalovaného A. B. sa konalo v jeho prítomnosti. Obžalovaný mal na verejnom zasadnutí prítomného obhajcu. V rámci konečných návrhov na verejnom zasadnutí prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por., nakoľko rozsudok okresného súdu považuje vo všetkých jeho výrokoch za vecne správny a zákonný. Obhajca obžalovaného A. B. v konečnom návrhu uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižiava dôvodov písomne zdôvodneného odvolania a z týchto dôvodov navrhuje, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie. Obžalovaný v konečnom návrhu prejavil ľútosť nad tým, čo sa stalo, chcel len priateľke pomôcť a ono sa to všetko otočilo proti nemu.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku (výrok o vine a výrok o treste), proti ktorým odvolateľ (obžalovaný A. B.) podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytykané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané obžalovaným A. B. bolo podané oprávnenou osobou, proti výrokom rozhodnutia, proti ktorým je prípustné, v zákonom stanovenej lehote, avšak je v celom rozsahu nedôvodné.

Odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zák. a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v podstate tak, ako to procesné strany navrhovali (odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní navrhoval vypočuť svedkov – susedov H. k okolnostiam zlého správania sa C. D. k nemu, keď bol na návšteve u nej, ktorý návrh dôkazu okresný súd správne odmietol vykonať s odôvodnením, že ide dôkaz, ktorý sa týka okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie) a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal v potrebnom rozsahu a zákonným spôsobom, postupoval dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok obžalovaného A. B. v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstatnej časti súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní. Obžalovaný založil odvolanie v podstatnej časti na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, námietkami obhajcu, tak skutkovými ako aj právnymi, sa však súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí v podstatných bodoch riadne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Nadriadený krajský súd je toho názoru, že napadnutý rozsudok obsahuje všetky zákonom stanovené kritéria z hľadiska jeho formy a obsahu. Rozsudok s jeho odôvodnením je presvedčivý, zrozumiteľný a neponecháva nadriadenému súdu otvorenú žiadnu podstatnú otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Krajský súd si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a považuje

za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať, a to preto, lebo v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie odvolacích námietok obžalovaného a jeho obhajcu, majúcich podstatný význam z hľadiska rozhodovania o vine obžalovaného.

Skutočnosť, že obžalovaný A. B. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže samo osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný a jeho obhajca rovnako ako v konaní pred súdom prvého stupňa dôsledne využili všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu a to tak, že spáchanie skutku poprel. V ďalšom v prezentovanej obhajobe namietal a spochybňoval predovšetkým zákonnosť v trestnom konaní získaných dôkazov, hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom, naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu (prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zák. a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák.) a vyjadril sa aj k tým skutočnostiam, ktoré považoval za jeho pohľadu za dôležité a rozhodujúce.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného A. B. odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd primárne uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovanému skutku podľa § 2 ods. 12 Tr. por. vysvetlil, aké konanie obžalovaného má za preukázané a nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Aj keď obžalovaný A. B. počas celého trestného konania v zásade popiera spáchanie skutku, odvolací súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovaného, a na ktoré poukázal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku na strane 3 až 7. Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný A. B. spáchal žalovaný skutok prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zák. a prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. Z vykonaných dôkazov možno spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností prijať len jediný záver o tom, že obžalovaný A. B. spáchal žalovaný skutok prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zák. a prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. v zmysle podanej obžaloby a vylúčiť prijatie iného záveru.

Ohľadne uznania viny odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdneho trestného činu (prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zák. a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa

ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal v potrebnom rozsahu a zákonným spôsobom, postupoval v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam. Skutok v napadnutom rozsudku zodpovedá zákonným kritériám vymedzeným v ustanovení § 163 ods. 3 Tr. por. V rámci skutku je konanie obžalovaného súčasne dostatočne konkretizované tak, že toto napĺňa zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zák. a skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. Takto v skutku popísané protiprávne konanie obžalovaného má oporu v dokazovaní vykonanom na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom, ako na to v podrobnostiach a s odkazom na konkrétne vykonané dôkazy poukázal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Obžalovaný A. B. (na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je nevinný zo spáchania skutku) vo výpovedi v prípravnom konaní (prečítaná, nakoľko obžalovaný na hlavnom pojednávaní odmietol vypovedať) sa vyjadril, že dňa 21.8.2022 sa do obytného domu, v ktorom žila C. D. dostavil na jej telefonické zavolanie. Do vchodu vošiel, lebo vchodové dvere boli otvorené, pričom pred dverami bytu, v ktorom bola C., počul krik. Priznal, že na dvere bytu búchal a kričal, aby ho vpustili dnu, aby C. a jej deťom nerobili zle. Dvere bytu sa otvorili, C. plakala a jej mama ho požiadala, aby odišiel, lebo zavolá policajtov. Do bytu nevošiel, len spoza dverí kričal, aby C. pustili von. Výzvu C. matky rešpektoval a z miesta odišiel, pričom cestou dole schodmi zakričal „vy kurvy pojebané“, čím reagoval na to, že mu nadávali do buzerantov. V byte bola aj stará mama C., ktorá mala približne 60 rokov. Poprel, že by v byte vytrhol dvere z kúpeľne a hodil po C. starej mame. Nevedel uviesť, či na tomto mieste zakopol o taburetku. Dodal, že C. matka mu v minulosti pred bytovkou povedala, aby sa od ich bytovky pratal preč, brániac mu tak vo vzťahu s C..

Tak obhajoba obžalovaného A. B., ako aj jeho výpoveď v prípravnom konaní nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, a je v príkrom rozpore predovšetkým s výpoveďami svedkyň poškodených B., svedkyne C. D. a so zápisnicou o obhliadke miesta činu s fotodokumentáciou. Svedkyne poškodené G. B. (nar. XXXX), ako aj G. B. (nar. XXXX) v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní vypovedali v podstatných bodoch zhodne, pričom ich výpovede sú podrobné, logické a vnútorne konzistentné. Svedkyňa poškodená G. B. (nar. XXXX) výpoveďou potvrdzuje, že obžalovaný dňa 21.8.2022 do bytu vstúpil a to tak, že počas hádky s dcérou v chodbe bytu najskôr počula trieskanie obžalovaného do dverí, ktoré keď odomkla a chytila kľučku dverí a chcela ich otvoriť, vyrazil obžalovaný tak, že ju až odhodilo k stene. Obžalovaný vošiel do chodby bytu a cestou kopol do taburetky, ktorú mali pred dverami bytu. Zhodne vypovedá i svedkyňa poškodená G. B. (nar. XXXX) potvrdzujúc, že obžalovaného v byte vzhľadla potom, ako z chodby bytu počula krik a buchot, na čo prešla z obývačky do chodby bytu a tam zbadala obžalovaného. Ako sa obžalovaný dostal do bytu, nevidela, lebo vtedy bola ešte v obývačke. Obe svedkyne poškodené zhodne tvrdia aj to, že obžalovaný v chodbe bytu zvesil z pántov dvere vedúce do kúpeľne a tieto hodil na poškodenú G. B. (nar. XXXX). S výpoveďou svedkyň poškodených korešponduje aj výpoveď svedkyne C. D., ktorá navyše tvrdí, že obžalovaný k nim prišiel na jej telefonické zavolanie, lebo sa hádala s mamou. Keď už bol obžalovaný pred bytom, kopal a búchal do dverí, na čo mu chcela dvere otvoriť, ale matka jej to zakázala. Pokračovala v hádke s mamou v chodbe bytu, pričom keď mama dvere do bytu otvorila, obžalovaný vtedy vstúpil do bytu. Či pritom mamu odhodilo od dverí, si svedkyňa nevšimla, lebo sa pozerala iným smerom. Keď z obývačky do chodby bytu vstúpila stará mama, obžalovaný zvesil z pántov dvere vedúce do kúpeľne a hodil ich po starkej. Svedkyňa sa na hlavnom pojednávaní vyjadrila aj k rozporom medzi jej výpoveďou v prípravnom konaní zo dňa 11.10.2022 na jednej strane, kde tvrdila, že obžalovaný do bytu nevstúpil, dvere z kúpeľne nezvesil z pántov a po starkej nehodil, tieto dvere spadli z pántov počas toho, ako sa handkovala s matkou v chodbe bytu a jej výpoveďami z prípravného konania zo dňa 28.11.2022 a na hlavnom pojednávaní zo dňa 17.10.2023, kde (už) zhodne tvrdila, že obžalovaný do bytu vstúpil, dvere vedúce do kúpeľne zvesil z pántov a hodil po starkej, pričom ich vysvetlila tak, že v poradí v prvej výpovedi v prípravnom konaní klamala a vypovedala v prospech obžalovaného, s ktorým bola vtedy vo vzťahu, bola do neho zaľúbená a chcela mu pomôcť, lebo si myslela, že sa obžalovaný zmení, navyše vtedy užívala drogy.

Už v prípravnom konaní dňa 28.11.2022 a rovnako aj na hlavnom pojednávaní dala veci na pravú mieru a vypovedala tak, ako to bolo, lebo s obžalovaným už nie je v žiadnom vzťahu a neužíva drogy.

Krajský súd sa nestotožňuje s odvolacím argumentom obžalovaného, že okresný súd sa v rozsudku nevysporiadal s rozpornými výpoveďami svedkyne C. D. a výpoveď tejto svedkyne z hlavného pojednávania vyhodnotil jednostranne v jeho neprospech. Zhodne s okresným súdom, krajský súd výpoveď svedkyne C. D. na hlavnom pojednávaní vyhodnocuje ako logickú, konzistentnú, majúcu oporu v ostatných dôkazoch vykonaných na hlavnom pojednávaní (výpovede svedkýň poškodených, zápisnica o obhliadke miesta činu). Svedkyňa podrobne a akceptovateľne zdôvodnila, prečo najskôr v prípravnom konaní vypovedala inak (v prospech obžalovaného), a už v závere prípravného konania svoju výpoveď zmenila a zotrvala na nej aj na hlavnom pojednávaní. Svedkyňa nemala žiaden motív, že by vypovedala v neprospech obžalovaného. Výpovede svedkýň poškodených a svedkyne C. D. na hlavnom pojednávaní korešpondujú i s obsahom zápisnice o obhliadke miesta činu zo 21.8.2022 a s fotodokumentáciou, ktoré dokumentujú stav na mieste činu (o 21:10 hod.) bezprostredne po spáchaní skutku (o 18:30 hod.), t.j. priestorové dispozície bytu poškodenej, zvesené dvere pri vstupe do kúpeľne a polohu pohodenej taburetky v chodbe bytu.

Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje i na tú časť odvolacích argumentov obžalovaného, v ktorých obžalovaný popisuje toto – „vyhodnotiac jednotlivé výpovede, či už pošk. B., ako aj výpoveď z prípravného konania sv. D., jednoznačne vyplýva, že on do bytu vošiel bez akéhokoľvek násillia, dvere na byte mu otvorila C. D., na základe čoho vstúpil do bytu na chodbu, vo vzdialenosti cca 1 m od dverí s tým, že C. D. ho prosila, aby jej pomohol dostať sa z bytu od svojej matky.“ Obžalovaný uvedeným argumentom (dobrovoľný vstup do bytu poškodenej) potvrdzuje, že v byte poškodenej bol, ktoré tvrdenie má oporu vo výpovediach svedkýň poškodených a svedkyne C. D.. Obžalovaný v úvodnej časti podaného odvolania prezentuje takú dôkaznú situáciu (popiera skutok), ku ktorej sa vyjadrovala svedkyňa C. D. v prípravnom konaní dňa 11.10.2022, kedy svedkyňa tvrdila, že obžalovaný do bytu nevstúpil. Obžalovaný sa v odvolaní kriticky vyjadruje k hodnoteniu výpovede svedkyne C. D. okresným súdom, ktorý rozpory vo výpovedi svedkyne D. na hlavnom pojednávaní v rozsudku vyhodnocuje ako prijateľné a logické, keď v ďalšom rozsudok odôvodňuje (aj) výpoveďou svedkyne D., ktorá tvrdí, že obžalovaný do bytu poškodenej vošiel. Krajský súd konštatuje, že vstup obžalovaného do bytu nebol realizovaný na báze dobrovoľnosti, teda so súhlasom vlastníka bytu (poškodenej G. B., nar. XXXX), resp. osôb v byte žijúcich (poškodenej G. B., nar. XXXX a C. D.), čo zhodne potvrdzujú svedkyne poškodené a svedkyňa D., ktorá dodala, že aj napriek tomu, že obžalovaného k sebe telefonicky volala, matka jej v byte po príchode obžalovaného pred byt, kde kopal a búchal do dverí, zakázala obžalovaného do bytu vpustiť. Svedkyňa poškodená G. B. (XXXX) sa k uvedenému stavu vyjadruje navyše slovami „A. som už pred incidentom niekoľkokrát povedala, že nesmie vstúpiť do bytu ani do našej bytovky“. Obžalovaný nebol v byte poškodených vítaný, oprávnenou osobou mu bolo dané jednoznačne najavo, že do bytu chodiť nemá (že si to nepraje), pričom ani dňa 21.8.2022 vzhľadom na odohrávajúce sa okolnosti (kopanie a búchanie do dverí obžalovaným) na vstup do bytu súhlas vlastníka, resp. osôb v byte žijúcich nemal. Násilný vstup obžalovaného do bytu potvrdzuje svedkyňa poškodená G. B. (XXXX), ktorá ho opisuje slovami, že obžalovaný, kopajúci a búchajúci do dverí, potom ako dvere otvárala, do dverí vrazil a vošiel do bytu tak, že ju až od dverí odhodilo. Svedkyňa poškodená G. B. (XXXX) vstup obžalovaného do bytu síce nevidela, ale počula z chodby krik a buchot, na čo reagovala odchodom z obývačky a vojením do chodby, kde už v byte uvidela obžalovaného, ktorý na jej prítomnosť reagoval tak, že zvesil kúpeľňové dvere z pántov a hodil ich na ňu. Svedkyňa C. D. postrehla obžalovaného v byte až potom, ako do bytu vstúpil, ale keďže sa tým smerom nepozerala, nevidela, či obžalovaný do dverí vrazil tak, že by matku od dverí odhodilo. Svedkyňa ale tvrdí, že obžalovaný do dverí kopal a búchal, na čo reagovala jej mama tým, že dvere išla otvoriť. Krajský súd v tejto časti úvah v súhrne konštatuje, že násilné vniknutie obžalovaného do bytu je preukazované v prvom rade výpoveďou svedkyne poškodenej G. B. (XXXX) a nepriamo i svedkyne poškodenej G. B. (XXXX) a svedkyne C. D., podporne i zápisnicou o obhliadke miesta činu a fotodokumentáciou (priestorové dispozície bytu, zvesené kúpeľňové dvere, pohodena taburetka v chodbe). Tak svedkyne poškodené ako i svedkyňa D. v ďalšom zhodne potvrdzujú, že obžalovaný z bytu odišiel na požiadanie svedkýň poškodených, navyše zo strany svedkyne poškodenej G. B. (XXXX) s dôvetkom, že inak telefonicky zavolá políciu. Krajský súd z vyššie podrobne uvedených dôvodov prezentovanú časť odvolania obžalovaného vyhodnocuje ako účelovo podanú s cieľom zbaviť sa trestnoprávnej zodpovednosti za spáchaný skutok.

K odvolacím argumentom obžalovaného spočívajúcim v tvrdení, že dňa 21.8.2022 pri odchode od poškodených, pri schádzaní dole schodmi na adresu poškodených nekričal slová „vy dve staré piče, ja vás zabijem“, krajský súd uvádza nasledovné. Obžalovaný i v rámci doposiaľ prezentovanej obhajoby tvrdí, že pri odchode cestou dole schodmi na adresu poškodených zakričal slová „vy kurvy pojebané“.

Ani uvedená obhajobná (i odvolacia) argumentácia obžalovaného nemá oporu v dôkazoch vykonaných na hlavnom pojednávaní. Svedkyne poškodené, ale aj svedkyňa C. D. zhodne tvrdia, že obžalovaný cestou dole po schodoch na adresu poškodených vyslovil slová „vy dve staré piče, ja vás zabijem“, ktoré boli obžalovaným vyslovené bezprostredne po tom, ako bol poškodenými vyzvaný k tomu, aby byť opustil a ak tak neurobí, poškodená G. B. (XXXX) zavolá policajtov. Ako v ďalšom vo výpovediach zhodne dodávajú svedkyne poškodené, z takto celkovo prezentovaného správania obžalovaného, jednak pred vstupom do bytu, v byte a i cestou z bytu, mali zo slov obžalovaného (vy dve staré piče, ja vás zabijem), ktoré im adresoval, dôvodnú obavu o svoje životy a zdravie. Uvedená obava poškodených bola v danom momente spáchania skutku (pri odchode obžalovaného z bytu a vyslovení uvedených slov na ich adresu) dôvodná, nakoľko ako dve ženy v prítomnosti maloletých detí sa ocitli v byte s (agresívne správajúcim sa) obžalovaným, ktorému už G. B. (XXXX) v minulosti opakovane vravela, že si jeho prítomnosť v byte nepraje, pričom obžalovaný už pri vstupe do bytu (búchanie a kopanie do dverí) ako aj v byte (zvesenie dverí vedúcich do kúpeľne z pántov a ich hodenie na poškodenú B., nar. XXXX) konal tak, že použil násilne voči veciam. Kontext príchodu obžalovaného na miesto činu, spôsob akým sa do bytu dostal, ako sa v ňom správal a okolností, za ktorých z bytu odchádzal, krajský súd vyhodnocuje ako spôsobilý vyvolať u poškodených obavy tak, ako ich menované prezentujú vo svojich výpovediach. Nakoniec i privolanie polície poškodenými je vyústením ich dôvodnej obavy z osoby obžalovaného.

Zhodnotiac odvolacie argumenty obžalovaného, krajský súd v závere týchto úvah konštatuje, že výpoveď svedkyne C. D., nech je akokoľvek obžalovaným vnímaná a vyhodnocovaná (hlavne zmena výpovede svedkyne), nie je jediným dôkazom usvedčujúcim obžalovaného zo spáchania skutku. Ako už krajský súd vyššie uvádza, sú to najmä výpovede svedkýň poškodených a listinné dôkazy (zápisnica o obhliadke miesta činu, fotodokumentácia), ktoré aj v spojitosti s výpoveďou obžalovaného (priznal, že do obytného domu, v ktorom poškodené žijú, vošiel, búchal tam na dvere bytu, ďalej najskôr tvrdil, že do bytu nevošiel, v odvolaní už priznáva, že do bytu vošiel, ale dobrovoľne, keď mu otvorila C. D. a na adresu poškodených tam použil vulgárne výrazy), vytvárajú priamu, ničím neprerušovanú reťaz skutočností rozhodných na posúdenie tohto skutku ako prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zák. a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., ktorých sa svojím konaním dopustil obžalovaný. Výpoveď svedkyne C. D. na hlavnom pojednávaní korešponduje s výpoveďami svedkýň poškodených, listinnými dôkazmi a nepriamo v časti aj s výpoveďou obžalovaného (ním v odvolaní priznaná prítomnosť v byte), pričom krajský súd túto výpoveď svedkyne hodnotí ako vierohodnú, spôsobilú na vyvodzovanie trestnej zodpovednosti obžalovaného z konania, ktorá sa mu kladie za vinu v danej trestnej veci. Ani krajský súd tu nemá žiadne pochybnosti o vine obžalovaného A. B. tak, ako je jeho konanie popísané v skutku napadnutého rozsudku a ako skutok správne ustálil súd prvého stupňa, pričom v tomto smere v podrobnostiach krajský súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje.

Okresný súd po tom, čo dospel k správnym skutkovým zisteniam, následne protiprávne konanie správne právne kvalifikoval ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zák. a prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., nakoľko tomu nasvedčovali na hlavnom pojednávaní preukázané skutočnosti a to, že obžalovaný dňa 21.8.2022 v čase okolo 18:30 hod. búchal na vchodové dvere bytu č. XX na ulici E. XXXX/XX F. C. D., ktoré keď poškodená G. B. (XXXX) odomkla a chcela ich otvoriť, obžalovaný prudko buchol do dverí tak, že G. B. (XXXX) odhodilo k stene, potom obžalovaný neoprávnene vošiel dnu do chodby bytu, vytrhol dvere vedúce do kúpeľne a hodil ich na vlastníčku bytu G. B. (XXXX), ktorá v tom čase prišla do chodby v byte a povedala mu, aby vypadol z jej bytu, a keď G. B. (XXXX), povedala, že ide volať políciu, obžalovaný z bytu ušiel a pri schádzaní dole schodmi zakričal „vy dve staré piče, ja vás zabijem“, čím u poškodených vzbudil dôvodnú obavu o ich život a zdravie.

Niet na mieste, podaným odvolaním obžalovaného, spochybňovanie právnej kvalifikácie protiprávneho konania ako prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zák., z dôvodu jeho (údajne) oprávneného vstupu do bytu poškodených a aj prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., z dôvodu (údajnej) absencie výhražných slov, ktoré by na adresu poškodených použil a vyvolal u nich dôvodnú obavu o život a zdravie. K tomuto krajský súd vo všeobecnosti uvádza nasledovné:

Objektívna stránka trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. spočíva v konaní páchatel'a, ktorý neoprávnene vnikne do obydlia iného.

Neoprávnené vniknutie do obydlia iného je každé nežiaduce, bez súhlasu alebo proti vôli oprávneného užívateľa uskutočnené vojsdenie do obydlia iného, ktorým sa zasahuje do domovej slobody (R 11/1997).

Nepôjde o trestný čin, ak páchateľ vstúpil do obydľia so súhlasom čo aj len jednej z osôb, ktoré sú oprávnenými užívateľmi obydľia, a to aj v prípade, keď ostatné osoby s tým nesúhlasili.

Závažnejším spôsobom konania v zmysle § 194 ods. 2 písm. a) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. d) Tr. zák., je spáchanie trestného činu násilím, hrozbou bezprostredného násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy. Násillie, prípadne hrozba bezprostredného násillia či hrozba inej ťažkej ujmy je spravidla prostriedkom vniknutia do obydľia iného. V prípade použitia násillia na veci je potrebné správne zistiť úmysel páchatel'a.

Vzhľadom na vyššie uvedený výklad a ustálenú súdnu prax, v konkrétnostiach tejto veci, obžalovaný súhlas na vstup do bytu č. XX na ulici E. XXXX/XX F. C. D. od oprávnenej osoby (vlastník resp. užívateľ) nemal. V danom prípade poškodená G. B. (XXXX) obžalovanému v minulosti opakovane zakázala vstúpiť do bytu. Súhlas na vstup do bytu obžalovaný od inej oprávnenej osoby nemal. Obžalovaný sa k bytu dňa 21.8.2022 dostavil na telefonické privolanie C. D., ale na vstup do bytu povolenie poškodených nemal, čomu nasvedčuje aj to, že mu na jeho búchanie a kopanie do dverí najskôr nikto neotváral, pričom obžalovaný následne pri otváraní dverí poškodenou G. B. (XXXX), otvárajúce krídlo dverí otvoril násilným spôsobom t.j. buchnutím do dverí tak, že poškodenú otvárajúcu dvere, od dverí odhodilo na stenu. Úmysel obžalovaného bol za takto zistených okolností (keď pred otvorením dverí do dverí kopal a búchal, pri ich otváraní poškodenou do dverí buchol tak, že poškodenú to odhodilo na stenu) ten, že sa do bytu poškodenej snažil dostať aj proti jej vôli, resp. aj bez jej súhlasu, ktorý mu opakovane v minulosti jasne špecifikovala spôsobom, že si nepraje, aby do bytu chodil.

Objektívna stránka trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. spočíva vo vyhrážaní sa inému smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom, a to takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu.

Následkom je pôsobenie samotnej vyhrážky (ktorá však musí byť vážne mienená, avšak nie z hľadiska úmyslu jej naplnenia, ale z hľadiska úmyslu jej vyslovenia, teda že ju človek chcel vysloviť a mala pôsobiť ako vyhrážka). Zároveň pôsobenie vyhrážky ako následok musí byť taký, že je spôsobilý vzbudiť dôvodnú obavu z naplnenia tejto vyhrážky, resp. nejakej jej varianty. V tejto skutkovej podstate je totiž obligatórnou zložkou objektívnej stránky aj spôsob spáchania trestného činu, ktorý musí byť taký, aby z neho vyplynul obligatórny následok - možnosť vzbudenia dôvodnej obavy (prítom postačí možnosť vzbudenia dôvodnej obavy, netreba, aby táto obava naozaj vznikla, napr. páchateľ so sekerou v ruke beží za poškodeným a vykrikuje, že ho zabije, táto situácia objektívne vzbudzuje obavu, že vyhrážka môže byť naplnená, prítom je irelevantné, že poškodený sa nebojí, pretože je majstrom bojového umenia). Pri vyhrážke je irelevantné, či má byť jej obsah naplnený ihneď po jej vyslovení alebo až v budúcnosti, či už určitej alebo neurčitej.

Vzhľadom na vyššie uvedený výklad a ustálenú súdnu prax, v konkrétnostiach tejto veci, vyhrážky adresované obžalovaným poškodeným s poukazom na ich obsah, okolnosti, za ktorých boli vyslovené, osobu obžalovaného, boli nesporne spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu z ich naplnenia. Tu krajský súd poukazuje na povahu vyhrážok – že ich zabije, ďalej okolnosti, za ktorých boli vyhrážky vyslovené, keď obžalovaný B. už predtým vstúpil do bytu bez povolenia vlastníka, resp. užívateľ'a, a to násilnou formou, pokračovanie obžalovaného v násilnom konaní v byte zvesením dverí z pántov a ich hodením na poškodenú, jeho útek z bytu v dôsledku hrozby privolania polície poškodenou, kde takto sa voči poškodeným správal preto, že poškodená bola z dôvodu jeho negatívneho vplyvu na C. D. proti vzťahu obžalovaného a jej dcéry (C.), s čím nesúhlasil a jeho agresívne konanie sa vystupňovalo. Pre vážnosť situácie nasvedčuje aj to, že poškodená bezprostredne po čine v dôsledku vyhrážok obžalovaným vec oznámila na políciu.

Obžalovaný mal vedomosť o tom, že vstup do bytu iného, bez súhlasu jeho vlastníka, resp. osoby v byte žijúcej, navyše za použitia násillia a súčasné vyhrážanie sa inému smrťou takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu, je v rozpore s Trestným zákonom a bol si vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti (ako osoba v minulosti opakovane súdom potrestaná) vedomý aj trestných následkov za také konanie. S poukazom na už podrobne popísané okolnosti krajský súd konštatuje, že obžalovaný tak konal s úmyslom priamym (§ 15 písm. a) Tr. zák.), keď spôsobom uvedeným v skutkovej vete rozsudku nielenže vedel, že poruší záujem spoločnosti na ochrane domovej slobody a záujem spoločnosti na tom, aby nikto nebol predmetom vyhrážok, ale takého ohrozenie a porušenie aj spôsobiť chcel (bez súhlasu vlastníka, resp. inej v byte žijúcej osoby vstúpil do bytu násilím a vyhrážal sa inej osobe zabitím).

Vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd aj v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne

právne závery. Svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj náležite odôvodnil a dostatočne vysvetlil, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona pri určení trestu.

Pri určení druhu a výmery trestu obžalovanému okresný súd správne zohľadnil zásady ukladania trestov a ďalej prihliadol najmä na kritériá uvedené v § 34 ods. 1 a 4 Tr. zák., teda prihliadal na záujmy spoločnosti a obžalovaného, na skutočnosti týkajúce sa spôsobu spáchania činu, jeho následku, zavinenia, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na pomery a možnosti nápravy obžalovaného. U obžalovaného A. B. správne okresný súd zistil dve priťažujúce okolnosti, a to podľa § 37 písm. h) Tr. zák. (spáchal viac trestných činov) a podľa § 37 písm. m) Tr. zák. (už bol odsúdený pre spáchanie trestného činu). Správne u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Tr. zák. Pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností u obžalovaného predstavuje 0:2 a pri prevahe priťažujúcich okolností správne u obžalovaného okresný súd trest ukladal s použitím § 38 ods. 4 Tr. zák. Nakoľko obžalovaný spáchal dva trestné činy, okresný súd správne aplikoval i ustanovenie § 41 ods. 1 Tr. zák. a obžalovanému ukladal trest úhrnný, podľa zásad pre ukladanie úhrnného trestu v zmysle § 41 ods. 1 Tr. zák. (ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa tohto zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný). V danom prípade je prísnejšie trestným trest za prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 2 Tr. zák., pri ktorom je trestná sadzba trestu odňatia slobody vo výmere 1 rok až 5 rokov. Pri prečine nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. je trestná sadzba trestu odňatia slobody až na jeden rok. Okresný súd aplikovaním § 38 ods. 4 Tr. zák. (ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu) pri trestnej sadzbe trestu odňatia slobody prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 2 Tr. zák. (jeden rok až päť rokov) správne určil dolnú hranicu trestnej sadzby na 28 mesiacov a úhrnný trest obžalovanému ukladal v takto určenej trestnej sadzbe trestu odňatia slobody, t.j. 28 mesiacov až päť rokov.

Aj krajský súd je názoru, že u obžalovaného zásadám a kritériám ukladania trestov, ako aj účelu trestu zodpovedá uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody, a to vzhľadom na jeho kriminálnu minulosť, ako táto vyplýva z odpisu z registra trestov na obžalovaného, pričom u obžalovaného je ešte potrebné osobitne dať do pozornosti, že tohto žalovaného skutku (dňa 21.8.2022) sa dopustil v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody uznesením Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 6PP/86/2021 zo dňa 24.5.2021, právoplatného 24.5.2021, s určenou skúšobnou dobou v trvaní 3 roky, t.j. do 24.5.2024, kde s poukazom na § 49 ods. 2 Tr. zák. (podmienečný odklad výkonu trestu odňatia slobody neprichádza do úvahy, ak súd odsudzuje páchatel'a za úmyselný trestný čin spáchaným v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody) je vylúčená možnosť uloženia trestu odňatia slobody s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu. Vzhľadom na gradujúcu obžalovaným páchanú trestnú činnosť a že ani predchádzajúce odsúdenia a vykonané nepodmienečné tresty odňatia slobody u obžalovaného nenaplnili účel trestu, ukladanie obžalovanému tzv. alternatívneho trestu, neprichádza do úvahy. Okresný súd správne v súlade so zásadami ukladania trestu podľa § 34 ods. 1, 4 Tr. zák. u obžalovaného zohľadnil nielen jeho kriminálnu minulosť, spáchanie skutku v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, ale aj okolnosti týkajúce sa spôsobu spáchania činu (obžalovaný mal primárny záujem na tom, aby vtedajšiu priateľku C. D. bránil v hádke s matkou), jeho následkov (nevznikla tu žiadna škoda, poškodené obžalovanému na hlavnom pojednávaní odpustili) a uložil obžalovanému trest odňatia slobody na dolnej hranici takto určenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody. Vzhľadom na uvedené potom stavu veci a zákonu zodpovedalo uloženie úhrnného trestu odňatia slobody obžalovanému A. B. vo výmere 2 roky a 5 mesiacov. Takto uložený trest zodpovedá u obžalovaného zásadám individuálnej a generálnej prevencie, účelu trestu u obžalovaného a je objektívnym vyjadrením spáchanej trestnej činnosti. Okresný súd správne obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody za splnenia zákonných podmienok podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. por. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním skutku bol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Záverom krajský súd poznamenáva, že v danom prípade tu nemožno konštatovať, že by tu bol dôvod na postup podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. a na právnu kvalifikáciu skutku len ako priestupku (proti občianskemu spolunažívaniu). V tejto súvislosti zároveň krajský súd na doplnenie uvádza, že pohnútkou pre takéto protiprávne konanie obžalovaného bolo to, že poškodené vzhľadom na osobu obžalovaného a jeho negatívny vplyv na C. D. (ich dcéru a vnučku) boli proti stretávaniu sa a vzťahu obžalovaného s C. D.. Zo strany obžalovaného sa jednalo o úmyselné konanie. Nemožno tiež opomenúť osobu obžalovaného a jeho kriminálnu minulosť a sklony k násilnému a agresívnemu správaniu, vrátane užívania a prechovávaní drog (za čo bol v minulosti opakovane odsúdený).

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Senát rozhodol pomerom hlasov 3 za a 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.